

ת"פ 4587/04/17 - מדינת ישראל נגד משה בן ארויה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 4587-04-17 מדינת ישראל נ' בן ארויה

לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר
המאשימה:
נגד

הנאשמים: משה בן ארויה ע"י ב"כ עו"ד אלון בן זיו

החלטה

בקשה ל"העברת מותב לצורך שמיעת הוכחות".

רקע

1. כתב האישום הוגש כנגד הנאשם ביום 3.4.17. ביום 23.1.20, כפר ב"כ הנאשם בשם הנאשם בעובדות כתב האישום, והמותב אשר דן באותה ישיבה קבע כי הראיות ישמעו בפני מותב זה ביום 10.11.20 בשעה 08:30 וכן ביום 17.11.20 בשעה 08:30.

2. היום, 9.11.20, בשעה 10:00 לערך, התייצב ב"כ הנאשם באולם מותב זה והגיש את הבקשה, בלא תגובת המאשימה. בהמשך, הגיעה תגובת המאשימה כי היא מותירה את ההחלטה לשיקול דעת בית המשפט. בקשתו של ב"כ הנאשם נומקה כך:

"לאחר מעבר על התיק שוב לקראת מועד ההוכחות... הסתבר לח"מ כי מותב נכבד זה ישב בדיון במסגרת תיק המעצר, ואף קבע קביעות מהותיות בתיק, על כל המשתמע מכך. יצוין, כי הח"מ נכנס לייצוג המשיב בתיק מאוחר ולא היה בדיוני המעצר המהותיים... על מנת למנוע קיפוח הגנת הנאשם ועל מנת שתשמר זכותו של המבקש להליך הוגן ביהמ"ש הנכבד מתבקש להעביר התיק לשמיעת הוכחות בפני שופט אחר".

3. אף שהדבר לא צוין באופן מפורש, ומאחר ולא מוכר בסדרי הדין הליך של "העברת מותב", אתייחס לבקשה כאל בקשת פסלות.

דין והכרעה

4. בפתח הדברים, יודגש כי אין להתייחס לבקשה בקלות ראש, כאל בקשה פרוצדוראלית של קביעת מותב אשר ידון בתיק, כפי שנקבע בענין אחר בערעור בטענת פסלות שופט:

"...יש לזכור שככלל, הסמכות לדון היא גם החובה לדון (ראו: ע"א 2990/15 פלונית נ' פלונית [פורסם בנבו] (4.6.2015)), ולפיכך פסילת שופט מלשבת בדין אינה מעשה של מה בכך. בהעדרו של חשש ממשי למשוא פנים, פסילת שופט מלשבת בדין היא צעד מרחיק לכת, הפוגע בתקינות ההליכים השיפוטיים ואשר עלול להאריך את הטיפול בהם שלא לצורך (ראו: ע"א 1515/15 יהודה נ' חוגי [פורסם בנבו] (12.3.2015))" (ע"פ 1854/16 נאסר אבו שארב נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (21.3.2016)).

למעשה, ב"כ הנאשם לא נימק את הטעמים לבקשתו, והסתפק באמירה הכללית המתייחסת לקביעות מותב זה בהליך המעצר "על כל המשתמע מכך" וכן כי יש לשמור על ההליך ההוגן. ב"כ הנאשם לא ציין, לא פירט ולא נימק מדוע מתקיים במקרה זה חשש ממשי למשוא פנים. יודגש, כי עיון בכתב האישום ובפרוטוקול ההליך העיקרי עד כה, לא עורר אצל מותב זה כל זיכרון של הנאשם, של דיון כזה או אחר בעניינו, ובוודאי שלא זיכרון לגבי ראיות כלשהן אליהן נחשף מותב זה לגבי הנאשם או לגבי המיוחס לו. בהתחשב בטיעון ב"כ הנאשם ובמועד הגשת כתב האישום, יש להעריך כי אותו דיון לגבי מעצר הנאשם התקיים לכל הפחות לפני שלוש שנים, אם לא למעלה מכך (ראו ע"פ 4670/09 **רידאן גזאוי נ' מדינת ישראל**, פסקה 6 (8.7.2009) (להלן: ענין גזאוי)), המתייחס לתקופה של 3 שנים מעת הדיון בהליך המעצר, כמפיגה את החשש אותו ניסה המערער להוכיח).

עצם חשיפת מותב זה לראיות בשלב שיון המעצר, לרבות ראיות שאינן קבילות או ראיות בדבר עבר פלילי כזה או אחר, אין בהן כשלעצמן כדי לפסול מותב זה מלדון בתיק העיקרי בעניינו של הנאשם (ראו מקרים בהם נדחו טענות דומות: ע"פ 6422/18 **זוהר ביבי**, פסקה 4 (15.10.2018); ע"פ 5251/17 **נפתלי אלמקייס נ' מדינת ישראל**, פסקה 4 (3.7.2017); ע"פ 5982/17 **אלי וייט נ' מדינת ישראל**, פסקה 3 (26.7.2017)).

לא ניתן שלא לציין כי ב"כ הנאשם מייצגו לכל הפחות משנת 2017, היה מודע לקביעת הליך ההוכחות בפני מותב זה כבר ביום 23.1.20, אך הגיש את הבקשה יום לפני מועד ההוכחות. כפי שנקבע בענין גזאוי, **"שיהוי זה כשלעצמו מצדיק דחיית הבקשה"**.

הבקשה נדחת.

המזכירות תודיע לצדדים.

ניתנה היום, כ"ב חשוון תשפ"א, 09 נובמבר 2020, בהעדר הצדדים.

עמוד 2

